

В третия том латинците са представени вече в целия си упадък, в лицето на покварения и неспособен наследник на Балдуина и Анри - Роберт дьо Куртене. Не знам защо моето желание да запазя необходимата за един автор обективност е взета като някаква "любов на авторката към западните рицари". Така би могло да се вземе безпристрастното ми обрисуване образите на Ефросина и Каламодиос в том първи - като любов към гърците. А желанието на Иннокентий III да обнови църквата "събрарящата се, изгнана и разядена от толкова грехове и мрак църква на Латерана" не бива да се смята пак като някакво особено разположение на авторката, чиято "любов към западните рицари се е прехвърлила и върху папската курия" представяйки политиката и в най-неверна светлина".

Още при следващите редове личи колко върва авторката в тази възможност. "Но можете ли волята само на един човек да извърши чудото? След толкова века пълни с кръв и мрак, с един разяден от проказата на толкова грехове клир?..." /"Дъщерята на Калояна" стр. 208/

Напълно съм съгласна с уважавания рецензент, че богомилското движение трябва да предам в по-широки линии, в отраженията му сред всички обществени слоеве, особено на селячеството. Но темата на романа ме бе ограничила в ролята на богомилството при съзаклятията за свадянето на Борила, а освен това идеите на едно социално учение обикновено не се носят от селските маси, а се зараждат отначало в групи на просветени представители на средните слоеве, както стана у нас с основаването на първите просветни дружинки на социалистите в Търново, Габрово, Севлиево, Казанлък и др. през 1890-95 гг.

Събранията си богомилите правят в романа ми навсякъде: в млината на богомила Димитри, в ~~те~~ сиромашкия дом на сестра Ива, в стари манастири, в затулени гористи местности. Ако трябва да се дири любовта на авторката, тя би могла да се намери при ~~те~~ ните млинари, при даровитите технитари, или ~~те~~ издигналите се от недрата на народа храбри войскари.